

HỒI THỨ HAI

THIÊN DUYÊN KỶ NGỘ

Thế là từ hôm đó Tạ Vũ Diệp chính thức trở thành đệ tử của “Bất Quần Tán Nhân”.

Lão chưa để chàng luyện “Vô Song Kiếm Kíp” ngay mà trước tiên cho luyện “Tử Phủ Thần Công” của mình.

“Tử Phủ Thần Công” là đại pháp chính tông huyền môn, năm xưa “Bất Quần Tán Nhân” được vị “Thiên Nhai Tán Nhân” truyền thụ cho. Suốt mấy chục năm khổ luyện và tham ngộ, thần công này đã phát triển tới trình độ mới rất kỳ ảo.

Được “Bất Quần Tán Nhân” chuyên tâm chỉ dạy, cộng thêm sự thông tuệ và đức tính kiên trì, cả công lực và võ học của Tạ Vũ Diệp tăng tiến rất nhanh.

Ngoài “Tử Phủ Thần Công” ra, Tạ Vũ Diệp còn được sư phụ dạy thêm kiếm pháp “Long Tường Thập Cửu Thức”, thuật “Lăng Không Nhiếp Vật” và chỉ pháp “Đại Tu Di Thần Chỉ” và cách dùng các loại ám khí.

“Bất Quần Tán Nhân” nói xưa nay không thu nhận đồ đệ nhưng thực tế bày khỉ trong thung lũng cũng gần như đều là đệ tử của lão, chúng chung quy là loại súc sinh nên không thể luyện thành nội công nhưng chiêu thức và thân pháp thì rất linh mãnh.

Sau một thời gian luyện tập, dần dần Tạ Vũ Diệp được tỉ đấu với chúng, từ một đấu một sau đó tăng lên một đôi, hai đôi, cuối cùng Tạ Vũ Diệp một mình đấu với mười rồi hai mươi con khỉ mà chúng vẫn không sao chiếm được ưu thế.

Ròng rã mười năm, ngoài luyện nội công và kiếm pháp, “Lăng Không Nhiếp Vật” và “Đại Tu Di Thần Chỉ”, “Bất Quần Tán Nhân” còn chú tâm hướng dẫn cho đồ đệ các thủ pháp điểm huyết và sung quân giải huyết, dù trong đêm tối Tạ Vũ Diệp vẫn có khả năng điểm huyết vô cùng chuẩn xác.

Trong mười năm sống tại “Bích Không Động”, Tạ Vũ Diệp còn được sư phụ hướng dẫn đọc rất nhiều sách, từ tứ thư ngũ kinh đến sách thiên văn địa lý, lịch sử đông tây kim cổ, chẳng có loại nào Tạ Vũ Diệp không đọc qua và nhớ kỹ.

Năm chàng mười sáu tuổi, cảm thấy sống hạn hẹp trong Bạch Vân Sơn cùng những cuốn sách và lũ khỉ không khỏi tù túng, Tạ Vũ Diệp đề nghị với sư phụ cho mình ra ngoài để thay đổi không khí.

“Bất Quần Tán Nhân” vốn quen sống phóng khoáng như nhàn vân dã hạc, thấy đề nghị của đồ đệ là chính đáng nên thỉnh thoảng cho phép ra ngoài.

Một hôm, Tạ Vũ Diệp xuống khỏi Thiên Bồn Phong, đôi chân bước theo cảm hứng dẫn vào một u cốc, bất chợt thấy từ trong một thạch động dưới chân

một vách đá có một vật to tròn bằng quả trứng gà màu đỏ rực như máu lẫn ra khỏi miệng hang rơi xuống bên bờ một con suối trong vắt.

Không biết đó là vật gì, Tạ Vũ Diệp tưởng trong thạch động có người liền nhìn vào, thấy trong động nằm cuộn tròn một con trăn màu xám rất lớn đầu to như cái đầu đang há cái miệng đỏ như châu huyết với những chiếc răng sắc lờm chồm và chiếc lưỡi đen nhánh dài tới cả thước thò ra thụt vào nhanh như chớp!

Một ý nghĩ lóe lên rất nhanh trong đầu Tạ Vũ Diệp:

- Thiên niên mãng xà tinh! Theo sách vở mà mình đọc được thì những vật sống mấy trăm năm, đặc biệt là một số loài ác ngư và mãng xà thường luyện thành nội đan. Đó là tinh lực của chúng đúc kết từ nhiều trăm năm, thậm chí cả nghìn năm mà thành. Người luyện võ chỉ cần uống được một viên nội đan như thế, công lực có thể tăng thêm bằng mấy chục năm khổ luyện. Vừa rồi vật tròn màu đỏ kia tất là nội đan của thiên niên mãng xà này nhỡ ra...

Nghĩ thế, Tạ Vũ Diệp không chút chậm trễ lao tới bờ suối nhặt viên nội đan lên bỏ vào túi rồi lao chạy. Phía sau con mãng xà gầm rống đuổi theo nhưng Tạ Vũ Diệp đã lao như bay ra khỏi u cốc.

Tạ Vũ Diệp chạy một mạch về tới “Bích Không Động” mới dừng lại.

Thấy đồ đệ thờ hồng học, thần tình hoang mang như thế, “Bất Quần Tán Nhân” ngạc nhiên hỏi:

- Diệp nhi, có chuyện gì vậy?

Tạ Vũ Diệp liền kể lại sự việc vừa xảy ra rồi đưa vật màu đỏ to bằng quả trứng gà cho sư phụ xem.

“Bất Quần Tán Nhân” cả mừng nói:

- Hải tử! Con quả là phúc phần không nhỏ. Đây là nội đan của mãng xà, căn cứ vào kích thước của viên nội đan thì con mãng xà đã sống ít ra là ngoài nghìn năm, người luyện võ chỉ cần gặp được một viên nội đan như thế uống vào là công lực tăng tiến bằng tu luyện năm sáu chục năm. Xưa nay trong thiên hạ rất hiếm xảy ra trường hợp thế này. Gặp được thiên niên mãng xà đã khó, hơn nữa có bao giờ nó tự nguyện nhả nội đan cho mình? Chờ đến khi giết được để lấy nó thì nội đan cũng tiêu biến mất. Con hãy nhanh uống vào rồi ngồi xuống luyện công đi!

Tạ Vũ Diệp ấp úng nói:

- Sư phụ! Vật này đã có tác dụng tăng nội lực thần kỳ như thế tất cũng giúp người ta tăng cường tuổi thọ! Đồ nhi xin tặng lão nhân gia!

“Bất Quần Tán Nhân” nhìn chàng bằng ánh mắt hiền từ nói:

- Hải tử! Ta rất hiểu tấm lòng hiếu thảo của con, phúc duyên là của trời ban tặng, làm sao sư phụ có thể chiếm dụng của con được? Hơn nữa sau này con có nhiều việc phải làm. Nhị sư bá con lúc lâm chung đã nói rất đúng. Không chỉ

con có trách nhiệm phải đòi lại mỗi thâm cừ huyết hải mà còn phải tạo phúc cho võ lâm nữa! Nhanh uống vào đi, đừng để lâu mà nội đan giảm mất công hiệu.

Tạ Vũ Diệp biết không thể trái lời sư phụ đành nghe theo uống viên nội đan vào, rồi ngồi xuống bàn tọa vận công.

“Bất Quần Tán Nhân” cũng ngồi xuống sau lưng chàng trợ giúp truyền nội lực vào chống lại phản ứng của nội đan.

Một lúc sau, Tạ Vũ Diệp cảm thấy nội thể nóng ran như lửa, hơi thở nóng ran, tưởng chừng như muốn ngắt đi. Tạ Vũ Diệp cảm nhận rất rõ hai kinh mạch nhâm, đốc trong người mình được đả thông, huyết mạch chảy ào ào như thác. Chàng cố sức giữ tĩnh táo, tiếp dẫn chân khí do sư phụ truyền vào tới các huyết đạo để dẫn nhiệt khí tiết ra ngoài.

Sau chừng nửa canh giờ, một luồng bạch khí từ đỉnh môn chàng dần dần bốc lên, lên cao chừng một trượng thì ngưng tụ lại.

Một lúc sau “Bất Quần Tán Nhân” thu công, cười “hô hô” nói:

Diệp nhi! Chúc mừng ngươi! Với công lực thu được từ nội đan của Thiên niên mãng xà, bây giờ ngươi đã có nội lực bằng bảy tám chục năm tu luyện, cao hơn cả sư phụ rồi!

Tạ Vũ Diệp cũng mở mắt ra, ngượng nghịu nói:

Lão nhân gia chỉ khoa trương...

“Bất Quần Tán Nhân” nghiêm mặt nói:

- Ta nói là hoàn toàn thành thực đấy, không khoa trương chút nào đâu. Chân khí thoát ra khỏi đỉnh môn ngươi bốc cao tới hơn một trượng, trong lúc đó sư phụ có lên cao lắm cũng chỉ được bảy tám thước là cùng! Chứng tỏ công lực ngươi cao hơn sư phụ tới hai ba thành! Bây giờ thì chỉ cần luyện theo khẩu quyết của “Ngô Dương Thần Khí”, chẳng bao lâu nữa là luyện thành “Vô Song Kiếm Kíp” thôi! Hô hô hô...

Những ngày sau đó, “Bất Quần Tán Nhân” trao “Vô Song Kiếm Kíp” cho Tạ Vũ Diệp bảo chàng đọc thuộc khẩu quyết “Ngô Dương Thần Khí” rồi theo tâm pháp đó mà luyện thần công, tiếp đó lại hướng dẫn chàng luyện “Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp”.

Một hôm, sau khi Tạ Vũ Diệp luyện xong, “Bất Quần Tán Nhân” bảo chàng biểu diễn qua một lần rồi nói:

- Diệp nhi! Theo lão phu thấy thì trong võ lâm không kiếm pháp nào kỳ ảo và có uy lực bằng “Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp”. Trong kiếm khí bao hàm sát thủ. Nếu gặp những nhân vật bình thường, chưa cần quá chiêu mà riêng phát xuất kiếm khí cũng đủ đánh bại đối phương rồi! Tuy nhiên nếu xét về chiêu

thức thì dường như nó thiên về phòng thủ mà hạn chế tấn công, người có giải thích được vì sao không?

Tạ Vũ Diệp ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời:

- Đồ nhi cũng nhận thấy kiếm pháp này dường như thiếu thiếu cái gì đó, chưa được tùy tâm ứng thủ. Sư phụ! Hay sau quyền thượng còn có quyền hạ thiên về tấn công?

“Bất Quần Tán Nhân” vuốt râu cười nói:

- Diệp nhi! Người quả là thông minh! Lý giải như vậy rất có lý. Nhất định “Vô Song Kiếm Kíp” còn có một tập thiên về tấn công nữa. Tuy nhiên với công lực và kiếm thuật của người bây giờ, trong giang hồ đã khó tìm ra đối thủ rồi! Nhưng sau này nếu tìm được quyền hạ nữa thì mới hợp thành “Vô Song Kiếm Kíp” hoàn chỉnh!

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Diệp nhi! “Vô Song Kiếm Kíp” quả là đệ nhất thiên hạ, nhưng chớ coi thường “Long Tường Thập Cửu Thức” và “Tử Phủ Thần Công”. Nhờ luyện “Tử Phủ Thần Công” mà sư phụ có như “Thiên Niên Ích Thọ”, nay đã ngoài trăm tuổi mà khang cường như võ sĩ tráng niên. Sư phụ đang có tâm nguyện từ hai loại “Tử Phủ Thần Công” và “Ngô Dương Thần Khí” mà sáng tạo ra một loại kiếm pháp độc bộ võ lâm. Sau này trên đường hành đạo giang hồ, nếu người may mắn tìm được quyền hạ cho sư phụ tham ngộ để hoàn thành tâm nguyện mới là tuyệt phúc!

Tạ Vũ Diệp chấp tay đáp:

- Đồ nhi xin ghi nhớ!

“Bất Quần Tán Nhân” nói:

- Diệp nhi! Nay võ công của người đã đại thành rồi, nhưng phải luyện thêm cho thành thực để đạt đến cảnh giới tối cao mới được! Bất cứ trường hợp nào cũng không dừng lại đâu! Nên nhớ câu “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”!

Tạ Vũ Diệp hiểu tâm ý sư phụ, mặt khác chàng chưa bao giờ có ý chủ quan nên tiếp tục khổ luyện, luyện cho đến thành thực các môn “Tử Phủ Thần Công”, “Long Tường Thập Cửu Thức”, “Lãng Không Nhiếp Vật”, “Đại Tu Di Thần Chỉ”, “Ngô Dương Thần Khí” và “Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp”. Ngày ngày cùng bầy khỉ động thủ quá chiêu.

Bây giờ cả đàn hơn ba chục con cùng xuất thủ đừng nói vẫn không chiếm được chút ưu thế nào mà chỉ với một thanh kiếm gỗ nhưng kiếm khí của chàng phát ra, không con nào dám đến gần trong phạm vi hai trượng.

“Bất Quần Tán Nhân” thấy vậy cười “hô hô” nói:

- Diệp nhi! Người phải làm thế nào để bọn tử hầu nhi này tâm phục khẩu phục mới được!

Tạ Vũ Diệp hiểu ý, phi thân nhảy lên cao mấy trượng vặt lấy một nắm lá thông rồi đập xuống đất, dùng lá thông làm ám khí phóng tới bầy khi.

Với công lực của Tạ Vũ Diệp hiện nay thì dù với những chiếc lá thông nhỏ trong tay, chàng ném đi, uy lực chẳng kém gì “Tang Môn Đinh” hoặc liễu diệp đao, chỉ cần trúng mục tiêu là bị thương ngay nên chàng chỉ bắn sượt qua người.

Mặc dù vậy bọn khi thấy lá thông bay sượt qua người làm da rất bỏng cũng khiếp sợ kêu lên chơe chớe mà tranh nhau bỏ chạy!

Lại qua mấy hôm nữa, một buổi tối hai sư đồ ngồi uống trà, “Bất Quần Tán Nhân” nhấp xong một ngụm, nét mặt tự nhiên ảm đạm hẳn đi, trầm giọng nói:

- Diệp nhi! Sư đồ chúng ta phúc duyên không bạc mới gặp được nhau. Như vậy là người đã ở đây được mười một năm. Luật đời hợp rồi cũng đến lúc tan, tan rồi sẽ hợp...

Tạ Vũ Diệp kêu lên:

- Sư phụ...

“Bất Quần Tán Nhân” xua tay nói:

- Diệp nhi! Hãy để sư phụ nói hết! Chẳng có cuộc vui nào mà không tàn, cũng như không ai sống với nhau vĩnh viễn được! Nay công lực của con đã cao hơn sư phụ, võ học cũng không thua kém gì...

Tạ Vũ Diệp vội rời ghế sụp xuống, nước mắt trào ra.

“Bất Quần Tán Nhân” phát tay phát ra một luồng kinh lực nâng Tạ Vũ Diệp đứng lên. Chàng không dám cưỡng lại.

“Bất Quần Tán Nhân” nói tiếp:

- Người đời thường nói: “hậu sinh khả úy”. Đệ tử võ công cao hơn sư phụ mới là thuận lẽ, điều đó có gì không tốt? “Sóng trường giang lớp sau xô lớp trước” mà! Cốt sao giữ tròn đạo nghĩa, đừng khi sư báng tô là được, sao cứ giữ quan niệm thế tục cổ hủ làm gì?

“Bất Quần Tán Nhân” bảo Tạ Vũ Diệp ngồi xuống ghế, dáng tỏ ra vô cùng xúc động.

Lão nhân này một đời cô độc, ngao thị giang hồ, đến ẩn cư ở chốn thâm sơn, bèo bạn cùng khỉ vượn, may thu được một đệ tử đặc ý, suốt mười một năm vui sống bên nhau. Trong thâm tâm, tuy nghĩa là sư đồ nhưng “Bất Quần Tán Nhân” coi Tạ Vũ Diệp như là bằng hữu vong niên, chẳng có tâm sự nào mà không bài giải với chàng.

Chính vì thế dù rất đau lòng phải chia tay nhưng lão hiểu rằng không thể giữ Tạ Vũ Diệp ở lại bên mình mãi được, bởi vì chàng có con đường của mình. Hơn

nữa nay Tạ Vũ Diệp đã trở thành một thiếu niên cường tráng tuấn tú không thể sinh hoạt bó hẹp ở chốn hoang sơn!

Nghĩ tới cuộc chia ly sắp tới, lòng “Bát Quân Tán Nhân” nhói đau nhưng gượng cười nói:

- Diệp nhi! Tuy võ công con rất cao nhưng kinh nghiệm giang hồ chưa đủ. Cần phải bước ra giang hồ để lĩnh hội thêm. Nên biết giang hồ hiểm ác, không phải lúc nào cũng dùng võ công để thắng. Vì thế khi hành hiệp giang hồ gặp việc gì dù nhỏ hay lớn đều phải suy nghĩ thấu đáo, phân rõ thiện ác, đừng để mắc mưu gian kế địch. Đối với ác nhân quyết không được dung tình học thói đàn bà! Càng không được nhẹ dạ cả tin vào những lời đường mật!

Tới đó, lão tới lấy từ một hốc động ra một chiếc túi nhỏ, hai chiếc bình ngọc và thanh kiếm đặt cả lên bàn, nói tiếp:

- Sư phụ có mấy vật này tặng con. Trong hai bình, một bình là linh dược trị thương “Vạn Thông Thần Tán”, chữa nội ngoại thương rất công hiệu, bình kia là “Cửu Thiên Thanh Cơ Bảo Hoàn”, thuốc này dùng thiên niên nhân sâm, thiên niên linh chi và hai mươi thứ dược tài quý hiếm khác mà luyện thành, chữa nam tử hán hay độc thương đều rất linh nghiệm. Còn trong túi có mấy viên dạ minh châu giá trị khá lớn, khi cần hãy đổi lấy kim ngân hoặc ngân phiếu mà tiêu dùng.

Lão cầm thanh kiếm lên dùng ngón tay búng nhẹ nghe “koong” một tiếng nói:

- Thanh nhuyễn kiếm này do mẽ cương đúc thành, chẳng những vô cùng sắc bén chém sắt như bùn mà còn rất dẻo, khi cần có thể quấn vào thắt lưng dùng như một cây nhuyễn tiên.

Như để chứng minh, lão cuộn tròn thanh kiếm lại rồi buông ra, nhỏ mấy sợi râu thoi vào lưỡi.

- Mấy sợi râu đứt đôi!

“Bát Quân Tán Nhân” nói tiếp:

- Còn “Vô Song Kiếm Kíp” thì con đã luyện xong, sư phụ tạm giữ lại đây để tham ngộ. Trong khi hành khứ giang hồ, con tuyệt đối không được đề cập về nó với bất cứ ai, cũng không được tiết lộ danh hiệu ta để khỏi mang lại những phiền phức không cần thiết!

“Bát Quân Tán Nhân” là người thích du nhàn, lảng tránh thế nhân mà đến đây. Bây giờ Tạ Vũ Diệp võ công cao cường như thế, tất sẽ không ít người hỏi thăm sư phụ để tìm đến đầu sư là điều mà lão hoàn toàn không muốn.

“Bát Quân Tán Nhân” trùi mền nhìn chàng nói tiếp:

- Ngày mồng ba tháng chạp là sinh nhật của sư phụ. Hàng năm cứ đến ngày đó, con hãy tới đây thăm ta! Bây giờ thì hãy đi đi!

Tạ Vũ Diệp quỳ xuống lạy tạ, nhận thanh kiếm, hai bình dược còn túi da mình châu thì chàng hết sức từ chối, quyết không nhận.

“Bất Quân Tán Nhân” thấy không ép được chàng nên đành nhượng bộ.

Sáng hôm sau “Bất Quân Tán Nhân” dẫn Tạ Vũ Diệp hạ sơn.

Lão tiên ái đồ đi xa có tới mười dặm, hai người mới lưu luyến chia tay.

Tạ Vũ Diệp từ biệt sư phụ, rời Thiên Bồn Phong tới nay đã hơn mười ngày.

Hôm ấy chàng tiến vào một dãy núi lớn, rừng cây bạt ngàn vươn tới tận trời xanh.

Tới một đoạn đường quanh co hiểm trở, Tạ Vũ Diệp nghe tiếng la hét và tiếng sắt thép va vào nhau leng xeng. Hiển nhiên phía trước có người động thủ!

Bây giờ cùng với công lực cao cường, các giác quan Tạ Vũ Diệp càng trở nên thính nhạy, trong vòng mười trượng có thể nhận ra tiếng lá rơi nên xác định được ngay nơi xảy ra động thủ cách chừng nửa dặm.

Chàng gấp bước tiến lên, đến cách hiện trường quãng mười trượng thì ẩn trong một lùm cây rậm bên đường nhìn tới.

Giữa bãi cỏ bằng phẳng bên đường chu vi chừng mười trượng có bốn tên lam y hán tử cao lớn đang vây lấy một lão nhân hắc y vào giữa mà đánh.

Trên đường cái, xa hơn một chút có một chiếc xe ngựa thùng bịt kín, loại xe chở hàng thông thường và mấy con ngựa buộc ở bên đường. Có ba bốn tên hán tử khinh trang tay cầm đao đứng xung quanh chiếc xe, chừng như để hộ giá nhân vật nào trong đó.

Lại nhìn hắc y lão nhân bị vây công, thấy lão ta tuổi độ lục tuần, thái dương huyết gồ lên cao, chứng tỏ có nội lực rất thâm hậu.

Tay lão cầm một thanh đại đao ra sức kịch đấu với bốn tên lam y hán tử.

Cả bốn tên lam y hán tử đều dùng trường kiếm, từ ba mươi mấy đến năm mươi mấy tuổi, tên nào mặt mũi cũng hung ác dữ dằn, xuất thủ đều tàn độc, mỗi chiêu xuất ra đều bao hàm sát thủ, giống như bọn cướp đường hoặc giữa song phương có thâm cừu đại hận gì.

Hắc y lão nhân tuy võ công cao cường, đao thuật cũng rất cao minh nhưng đấu với bốn tên lam y hán tử võ công không kém, lại quá hung bạo như thế nên cũng tỏ ra yếu thế, dần dần sa vào thế thủ.

Hai tên lam y hán tử phía trước lão nhân cùng xuất chiêu “Ngô Cương Phạt Quế” một tả một hữu chém bạt xuống sườn lão nhân. Lão vội xuất chiêu “Hoàn Giá Kim Lương” đánh lui hai thanh kiếm nhưng cùng lúc đó tên phía sau bên hữu xuất chiêu “Cổ Thụ Bàn Cân” đâm tới hông lão nhân.

Hắc y lão nhân không kịp đối phó vội thi triển một thức “Nhật Hạc Xung Thiên” nhảy vút lên không tránh kiếm, nào ngờ tên phía sau bên tả nhảy lên theo, trường kiếm xuất chiêu “Mãng Xà Xuất Động” đâm ngược lên.

Lão nhân đã nhảy lên hết đà đang rơi xuống, vội thi triển một thức “Điều Tử Phiên Thân” tuy tránh được hiểm chiêu nhưng nghe “roac” một tiếng, vai áo lão ta bị rách một mảng lớn, may mà chưa chạm vào da thịt.

Chính lúc ấy từ phía đối diện tạ vũ Diệp chợt nghe tiếng quát:

- Dừng tay!

Thanh âm lạnh lạnh, tựa hồ như phát ra từ một thiếu nữ!

Vừa dứt lời thì một người từ trong rừng bước ra bãi cỏ, người này vừa xuất hiện đã vung song chưởng phát ra hai đạo kinh phong đánh lui hai tên lam y hán tử từ phía trước định thừa cơ lão nhân vừa đáp xuống chưa kịp đứng vững lao vào tấn công.

Tạ Vũ Diệp nhìn tới, thấy người vừa xuất hiện là một thiếu niên thư sinh còn rất trẻ chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, mặt đẹp như ngọc, đôi khăn nho sĩ, mình bận thanh bào, lưng đeo trường kiếm.

Thanh y thiếu niên vừa xuất chưởng đánh lui hai tên lam y hán tử xong rút kiếm ra quát:

- Thật là quân vô sĩ! Bốn tên hán tử tô ngọc Hân lớn vạm vỡ thế kia mà khi hiệp một lão nhân! Các ngươi có còn chút liêm sỉ nào không chứ? Có giỏi thì đấu với tiểu thiếu gia vài chiêu!

Một tên lam y hán tử mặt vàng râu thưa “hừ” một tiếng nói:

- Tiểu tử ngu đần kia ở đâu chui ra vậy? Xem ra ngươi đã chán sống rồi!

Hắn nói xong phát tay bảo đồng bọn:

- Các huynh đệ! Hắn đã muốn chết thì chúng ta thành toàn thôi! Nào xông vào đi!

Cả bốn tên hung đồ nhất tề vung kiếm xông vào hợp kích, khí thế vô cùng hung mãnh.

Thanh y thiếu niên không chút sợ hãi, bình tĩnh vung kiếm đối địch, chỉ một chiêu “Bàn Long Choán Thụ” đã đánh bạt cả bốn thanh kiếm dạt đi.

Hắc y lão nhân định nhảy vào trợ lực nhưng thấy thanh y đã đánh lui đối thủ thì từ bỏ ý định, nhảy ra ngoài vòng đấu.

Lão vừa đứng định thì năm người kia đã tiếp tục động thủ.

Tạ Vũ Diệp đứng cách mười trượng quan sát, thấy thiếu niên tuấn mỹ kia cả khinh công và kiếm thuật đều rất cao minh.

Thanh kiếm trong tay y xuất ra tuy không phải là kỳ chiêu dị thức nhưng động tác rất linh hoạt và kỳ ảo, thanh kiếm giương đông kích tây, thoát tả thoát hữu, biến hóa kỳ ảo không biết đâu mà lường.

Mới qua bảy tám chiêu, mỹ thiếu niên làm cho bốn tên lam y hán tử tay chân luống cuống, không biết đường nào mà đối phó.

Tuy nhiên mỹ thiếu niên lấy một địch bốn, dường như công lực không được cao cho lắm nên chung quy vẫn lấy thủ là chính, không dám tấn công nhiều.

Bốn tên lam y hán tử sau một lúc thì nhận ra nhược điểm của mỹ thiếu niên nên từ thế thủ chuyển sang thế công, tạo thành một trận thế, ba người giữ ba góc trận, chỉ một người ra sức tấn công, sau một lúc thì trận thức di chuyển, đổi người khác tấn công.

Cứ như vậy bốn tên lam y hán tử không ngừng thay đổi vị trí cho nhau nên mỹ thiếu niên trên hình thức lấy một đối một nhưng thực chất là đấu với cả bốn địch thủ, mà còn bị vây kín trong một thế trận rất nghiêm mật, không sao thoát ra được, cũng không được nghỉ ngơi. Còn đối phương thì dùng chiến thuật luân xa chiến nên công lực được bảo toàn, càng đánh càng mãnh liệt.

Không chỉ Tạ Vũ Diệp và hắc y lão nhân đứng ngoài trận hiểu ra ý đồ của bốn tên lam y hán tử là làm cho mỹ thiếu niên sức cùng lực kiệt dẫn đến bại vong mà ngay cả mỹ thiếu niên đang đấu cũng nhận ra mối nguy hiểm này.

Y vừa đánh vừa nghĩ thầm:

- Không biết đây là loại kiếm trận này là loại gì mà lợi hại như thế, không sao thoát ra được. Có lẽ chúng muốn kéo dài thời gian chờ người đến chi viện! Mà cho dù không có thêm người đến, mình cứ vẫn bị vây khốn trong trận đến sức cùng lực kiệt, tới khi không cầm nổi thanh kiếm nữa, chúng không đánh mình cũng tự thua!

Tạ Vũ Diệp đứng lặng nhìn cuộc đấu, tới hai canh giờ mà vẫn chưa có quyết định gì.

Chàng nhớ lại lời dặn của sư phụ “bất quân tán nhân” trước lúc hạ sơn:

- “Gặp việc gì dù nhỏ hay lớn đều phải suy nghĩ thấu đáo phân rõ thiện ác, đừng để mắc mưu gian kẻ địch”!

Chàng tự hỏi:

- Thế nhưng ai ở đây ai là thiện, ai là ác, kẻ nào tốt, kẻ nào xấu? Hắc y lão nhân anh khí lẫm lẫm, tất không phải là người xấu! Còn mỹ thiếu niên diện mạo như thiên thần, vừa gặp mình đã có ngay hảo cảm càng không thể là người xấu! Chỉ có bốn tên lam y hán tử kia vừa mở miệng thì đòi giết, nhất định là lũ hung đồ chẳng nghi!

Quả tình thanh y thiếu niên làm cho Tạ Vũ Diệp rất có hảo cảm, mới thấy y, chàng đã có cảm giác như đó là đệ đệ của mình.

Chàng không có người thân, càng không có đệ đệ, làm sao lại có cảm giác như thế?

Vì sao, chính Tạ Vũ Diệp cũng không sao giải thích được!

Thế nhưng lúc này, tình cảnh của mỹ thiếu niên đã trở nên nguy ngập, Tạ Vũ Diệp không có thời gian đắn đo nhiều, chàng hú lên một tiếng, thân thể giống như mũi tên bật khỏi dây cung lao tới đấu trường.

Hắc y lão nhân vừa nghe tiếng hú chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì mắt hoa lên, nhìn lại đã thấy trong hiện trường đã xuất hiện thêm một người. Người đó lướt qua bên bốn tên lam y hán tử đang vung kiếm rất nghiêm mật...

- Keng! Keng! Keng! Keng!

Một loạt âm thanh chát chúa vang lên, sau đó mọi âm thanh ngừng bật!

Hắc y lão nhân chớp mắt nhìn lại, thấy bốn tên lam y hán tử đã ngã lăn ra, đầu một nơi người một nẻo, máu từ cổ họng tuôn ra như suối, thậm chí không tên nào kêu lên được một tiếng!

Tạ Vũ Diệp đáp xuống đất, tra kiếm vào bao, đứng đối diện với mỹ thiếu niên, chấp tay cười nói:

- Tiểu huynh đệ thân thủ thật tốt!

Chưa biết người ta bao nhiêu tuổi, có thật bé hơn mình hay không mà cứ xưng bừa đi!

Tạ Vũ Diệp còn chưa biết mình vừa phạm phải một điều đại kỵ trong võ lâm!

Chàng không biết rằng người trong võ lâm hầu hết đều kiêu ngạo, tự thị rất cao, trừ trường hợp mình mở miệng khẩn cầu, nếu không thà tử trận còn hơn để người trợ giúp, nếu không rất dễ dẫn đến chuyện thị phi, nhiều trường hợp vì thế mà sinh ra ân oán, tranh chấp từ đời này qua đời khác!

May mà mỹ thiếu niên dường như cũng là người mới xuất đạo nên không lưu tâm đến việc này.

Thấy Tạ Vũ Diệp nhã nhặn như thế, y vội chấp tay hoàn lễ, nhoẻn miệng cười đáp:

- Huynh đài quá khen làm tại hạ thêm hổ thẹn! Đa tạ huynh đài xuất thủ trợ giúp! Thủ pháp “Lãng Không Nhiếp Vật” vừa rồi của huynh đài quả là cao minh!

Mỹ thiếu niên nói bằng giọng rất thành khẩn, chỉ ít là Tạ Vũ Diệp có cảm giác như thế.

Từ bảy tám tuổi đã mồ côi cha mẹ, không còn ai thân thích trên đời, từ đó tới thiên môn phong sống với “Bất Quân Tán Nhân”, trong mười mấy năm, bên cạnh Tạ Vũ Diệp chỉ có sư phụ và bày khi, đừng nói không có một người bạn đồng niên dễ thương thế này để tâm sự, bây giờ gặp mỹ thiếu niên, chàng đâm ra quý mến ngay từ cái nhìn đầu tiên, từ đó sinh ra hảo cảm cũng là chuyện thường tình.

Chàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt đẹp sáng như sao hữu thần của thiếu niên, đôi môi đỏ thắm và thanh tú như môi thiếu nữ, làn da trắng ngần làm cho thiếu niên xấu hổ đỏ mặt lên.

Chợt nghe hắc y lão nhân nói:

- Đa tạ đại ân cứu mệnh của hai vị thiếu hiệp! Biết rằng đại ân không thể nói một chữ “tạ” là xong, nhưng trước tiên tiểu lão nhi xin kiến lễ!

Hai thiếu niên cùng quay lại nhìn, quả nhiên thấy lão nhân toan quỳ xuống, mỹ thiếu niên miệng cười khanh khách nói:

- Xin lão trượng đừng làm thế! Nói xong vội vàng tránh đi.

Tạ Vũ Diệp đưa tay phát ra một luồng kinh phong khiến lão nhân không sao quỳ xuống được đành đứng nguyên, vái liền mấy vái.

Tiểu lão nhi là Tư Đồ Khang, Tổng tiêu đầu của “Tứ Hải Tiêu Cục”. Dám hỏi quý tính đại danh của hai vị ân công?

Mỹ thiếu niên nói:

- Thì ra lão tiên bối là “Thần Dao” Tư Đồ lão anh hùng ở “Tứ Hải Tiêu Cục”! Tiểu khả là Lăng Vô Linh!

Tạ Vũ Diệp chấp tay nói:

- Còn vẫn bối họ Tạ, thảo tự Vũ Diệp.

Tư Đồ Khang hổ thẹn nói:

- Nếu hôm nay tiểu lão nhi không được hai vị xuất đỉnh lực tương trợ thì chắc chắn hẳn bỏ mạng ở đây rồi!

Tạ Vũ Diệp buông lời an ủi:

- Lão tiên bối lấy một địch bốn nên tạm thời mất thế thượng phong cũng là chuyện đương nhiên, nhưng lão tiên bối đao pháp kỳ ảo như vậy, về sau ai thắng ai bại khó mà nói trước được. Chỉ không biết lão tiên bối với bốn người kia có ân oán thế nào?

- Ài!

Tư Đồ Khang vừa buông tiếng thở dài, chưa kịp trả lời thì từ chiếc xe đỗ trên đường, một tên hán tử mặt đỏ bước lại gần, chấp tay cúi người trước Tư Đồ Khang nói:

- Xin Tổng tiêu đầu và hai vị thiếu hiệp lên xe! Trời đã về chiều, chỉ sợ không kịp đến chỗ trú đêm.

Tư Đồ Khang ngẩng mặt nhìn trời. Lúc ấy quả nhiên mặt trời đã chéch về tây chỉ còn độ ba con sào nữa là lặn.

Vừa rồi trận kịch chiến đã mất không ít thời gian làm lỡ chuyến hành trình, nếu còn chần chừ thì lỡ nơi nghỉ trọ mất.

Nghĩ thế liền chắp tay hướng sang Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh nói:

- Hai vị thiếu hiệp hình như đều đi cùng đường. Tiểu lão nhi rất hân hạnh nếu được hai vị cùng đi!

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Lần này hạ sơn, sư phụ dặn mình hành khứ giang hồ để học hỏi kinh nghiệm, đồng thời tra tìm hành tích cừu nhân để báo thù. Hiện giờ Cự Linh Giáo là môn phái nào, địa bàn ở đâu mình còn chưa biết. Nhưng tặc đảng này lực lượng không nhỏ, trong giang hồ ắt có người biết rõ, sau này quen biết thêm một số nhân vật giang hồ thì chẳng khó gì mà không điều tra ra. Không chừng vị Tổng tiêu đầu này biết cũng nên. Ngoài ra vị huynh đệ Lãng Vô Linh này võ công bất tục, tất là môn hạ của một bậc danh sư nào đó, võ công đã cao mà nhân phẩm cũng rất tốt, nếu được đi cùng vị đó, tìm hiểu thêm, nếu có thể kết làm bằng hữu cùng nhau hành sự cũng hay!

Nghĩ thế, chàng nhìn sang Lãng Vô Linh nói:

- Được tiên bối ưu ái như thế, vẫn bối vô cùng cảm kích, chỉ không biết ý vị tiểu huynh đệ này thế nào?

Lãng Vô Linh cười nói:

- Khu vực này đều là sơn đạo hiểm trở cách xa trấn thành, chúng ta dù chưa quen biết nhưng tới đây cũng có thể gọi là đồng đạo, kết làm đồng hành vẫn cứ yên tâm hơn. Tiểu khả đồng ý!

Ba người thỏa thuận xong thì tên hán tử mặt đỏ cũng vừa đánh xe tới gần, mở cửa thùng xe nói:

- Mời Tổng tiêu đầu và hai vị thiếu hiệp lên xe.

Tạ Vũ Diệp nhìn vào, thấy trong xe chất nhiều hòm gỗ lớn nhỏ nhưng vẫn còn thừa chỗ cho ba người ngồi.

Tư Đồ Khang chỉ vào xe cười nói:

- Đây là một chuyến ám tiêu, trên xe gồm vàng bạc và ngân phiếu tổng trị giá tới hai mươi vạn lạng chở đến kinh sư. Vì số lượng lớn như thế nên tiểu lão nhi phải đích thân đi bảo tiêu, hơn nữa chuyến đi được giữ tuyệt đối bí mật. Tiểu lão nhi dự định sau khi hoàn thành chuyến tiêu này sẽ rửa tay gác kiếm, đóng cửa tiêu cục. Thế nhưng không ngờ tới đây thì xảy ra sự cố nghiêm trọng này!

Lão buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Nếu không được hai vị kịp thời bạt đao tương trợ thì chẳng những chuyến tiêu bị cướp, tiểu lão nhi ngậm hận mà chết ở đây mà danh tiếng “tứ Hải Tiêu Cực” gây dựng được mấy chục năm, nay cũng trôi xuôi theo dòng nước!

Nói xong dẫn Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh lên xe.

Tên hán tử mặt đỏ ra roi quất ngựa. Chỉ nghe “vút” một tiếng, con ngựa hú vang, tung vó lao đi. Bốn tên hán tử bận khinh trang lúc trước vây quanh chiếc xe cũng nhảy lên ngựa hộ tống hai bên.

Xe đi được một quãng, Lãng Vô Linh chợt lên tiếng hỏi:

- Theo tiêu khả biết thì “Tứ Hải Tiêu Cực” là tiêu cực có uy danh lớn nhất giang hồ, theo lời tiền bối vừa rồi thì chuyến đi này là ám tiêu được giữ rất bí mật. Không biết kẻ nào điều tra được bí mật đó và cả gan dám chặn tiêu xa của “Tứ Hải Tiêu Cực” cướp tiêu?

“Thần Đao” Tư Đồ Khang đáp:

- Tiểu lão nhi chủ trì “Tứ Hải Tiêu Cực” đến nay đã hơn ba chục năm nhưng chưa bao giờ để mất một chuyến tiêu nào. Tiêu xa của “Tứ Hải Tiêu Cực” đã ruổi khắp giang hồ, bắc lục tỉnh nam thất tỉnh tổng cộng mười ba tỉnh trong toàn quốc chẳng nơi nào không lưu lại vết bánh xe của “Tứ Hải Tiêu Cực”! Không ngờ hôm nay ở Hắc Thạch Lĩnh này lại gặp phải sát tinh!

Lão buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Thực ra hơn ba chục năm qua “Tứ Hải Tiêu Cực” làm ăn yên ổn không phải vì võ công của Bốn tiêu cực quá cao mà không ai dám động tới, chủ yếu là tiểu lão nhi giao thiệp phóng khoáng với các bằng hữu trong hắc đạo nên được họ nể nang mấy phần. Thế nhưng nay gặp phải bọn ma đầu trong Cực Linh Giáo thì chúng không thềm kiêng nể chút nào!

Nghe ba tiếng Cực Linh Giáo, trong lòng Tạ Vũ Diệp liền rung động, buột miệng hỏi:

- Lão tiền bối nói gì? Bọn bốn tên lam y hán tử vừa chặn đường cướp tiêu là người của cực linh giáo? Chúng là ai mà hung hăng như vậy?

- Ài!

“Thần Đao” Tư Đồ Khang lại buông tiếng thở dài nói:

- Thiếu hiệp có lẽ còn chưa biết, Cực Linh Giáo nổi lên thành một đại ma giáo lớn nhất và hung bạo nhất giang hồ từ một vài chục năm nay. Hai vị chớ nên đụng vào ma giáo đáng sợ đó!

Tới đây, Tạ Vũ Diệp nghe tiếng nghiến răng ken két, liền nhìn sang, thấy Lãng Vô Linh nhíu chặt đôi mày, mặt tái mét, mắt sáng rực như hai hòn than, dáng điệu trông rất đáng sợ, ngạc nhiên tự hỏi:

- Vì sao nghe nói đến Cự Linh Giáo, vị bằng hữu này lại tỏ ra căm thù đến thế? Lại còn cái tên “Vô Linh”, chẳng lẽ cái tên đó cũng có nghĩa là đối kháng lại với “Cự Linh”? Chẳng lẽ y và cự linh giáo cũng có thâm cừu đại hận gì?

“Thần Dao” Tư Đồ Khang nói tiếp:

- Có lẽ tạ thiếu hiệp xuất đạo chưa lâu nên còn chưa biết nhiều về Cự Linh Giáo, tiểu lão nhi xin thuật rõ cho thiếu hiệp biết...

- Cự Linh Giáo trước đây chỉ là một bang hội bí mật chủ yếu là hoạt động kinh doanh, khai thác các mỏ vàng và bảo kê các tử lâu, khách điếm, sòng bạc nên không được giang hồ chú ý lắm, thế nhưng từ khi tân giáo chủ Mỹ Thiết Am lên nắm quyền hành thì cự linh giáo phát triển rất nhanh, mười mấy năm nay được coi là giáo phái lớn nhất và cũng hung bạo, đáng sợ nhất võ lâm.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Mỹ Thiết Am là nhân vật như thế nào mà ghê gớm như vậy?

Tư Đồ Khang đáp:

- Mỹ Thiết Am có trác hiệu “Cự Linh Ma Dao”, người trong võ lâm còn gọi hắn là “Hấp Huyết Cương Ma”. Một trăm linh tám chiêu “Kim Cương Dao Pháp” của hắn đã luyện tới mức xuất quỷ nhập thần, được coi là cử thế vô song! Ngoài ra nội công “Vạn Huyết Sát Công” của hắn càng lợi hại! Khi đối địch, chỉ cần Mỹ Thiết Am vận nội công này thì nhiệt khí bức xa mấy trượng, đối thủ chưa kịp động thủ đã bị huyết mạch sôi lên mà chết! Nghe nói đó là hắn mới luyện “Vạn Huyết Sát Công” mới bảy tám thành hỏa hầu. Nhưng những cái đó chỉ là truyền ngôn, còn thực hư ra sao thì không ai biết vì chưa nghe nói có ai đã từng giao thủ với Mỹ Thiết Am mà còn sống. Thủ hạ của Mỹ Thiết Am có tứ đại hộ pháp gọi là “Xuân, Hạ, Thu, Đông”. Dưới quyền giáo chủ có bát đường, thế lực cực kỳ hùng hậu.

Nhiều năm nay Mỹ Thiết Am không giấu giếm tham vọng của hắn là sát nhập các đại môn phái vào thuộc quyền mình, trở thành võ lâm minh chủ. Nghe nói Cái Bang, Lãnh Vân Bang, Cùng Lai Phái và Trường Sơn Phái đã nằm trong sự khống chế của Cự Linh Giáo. Ngoài ra hầu hết các nhân vật và môn phái hắc đạo và bọn cự phú, tài chủ các nơi đều đã quy thuận Mỹ Thiết Am. Tỉ như Kim Lăng có “Tập Mậu Tiên Trang”, Dự Nam có “Yên Túy Sơn Trang”, Phổ Tây có “Tùng Thạch Trại” và rất nhiều bang hội, môn phái khác.

Cự Linh Giáo cùng bọn theo hùa chúng gây nên rất nhiều vụ án thảm khốc trong toàn võ lâm, thủ đoạn cực kỳ tàn bạo, chưa bao giờ để ai sống sót thoát khỏi hiện trường. Không những giết người mà còn thiêu hủy trang viện người ta, xóa mọi dấu vết. Thế nhưng tiểu lão nhi chưa nghe ai nói là chúng tiến hành vụ cướp tiêu nào. Có lẽ chuyến tiêu này quá lớn làm chúng nảy lòng tham. Chuyến này vì tiểu lão nhi mà hai vị thiếu hiệp kết thành oán cừu với chúng, sau này phải hết sức cẩn thận mới được! Trong giang hồ, người của hắc bạch lưỡng

đạo chỉ cần nghe danh Cự Linh Giáo, chẳng ai không thất kinh biến sắc. Hai vị tuy võ công trác tuyệt, nhưng Cự Linh Giáo có quá nhiều cao thủ, Mỹ Thiết Am có thể coi là nhân vật đệ nhất giang hồ, vì thế cũng nên lưu tâm chúng trả thù mới được.

Hai vị ân công vì cứu tính mạng tiểu lão nhi và uy danh “Tứ Hải Tiêu Cự” mà kết thù oán với Cự Linh Giáo. Đại ân không thể nói một chữ “tạ” là xong. Sau này nếu có việc gì cần đến tiểu lão nhi xin hãy cho người đến “Tứ Hải Tiêu Cự” báo một tiếng, tiểu lão nhi dù có suất lĩnh toàn tiêu cự nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng quyết không từ nan!

Tạ Vũ Diệp nghĩ ngợi chốc lát rồi hỏi:

- Tiền bối làm sao biết bốn tên lam y hán tử chặn đường mình ở Hắc Thạch Lĩnh là người của Cự Linh Giáo?

Lăng Vô Linh chợt nhìn chàng hỏi:

- Tạ huynh không để ý nhận thấy trên cổ áo chúng có dính một mảnh hồng điều, tay áo cũng có một dấu son hay sao? Đó là tiêu chí của cự Linh Giáo đấy! Hơn nữa chỉ Cự Linh Giáo mới hạ thủ tàn độc như thế, vừa ra tay là hạ sát thủ bất kể đối phương là ai...

Khi nói câu này, Lăng Vô Linh mặt đầy sát cơ, ánh mắt phát ra những tia thù hận vẫn chưa nguôi.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Vị tiểu huynh đệ này đúng là ghét ác như cừu!

Tư Đồ Khang tiếp lời:

- Tạ thiếu hiệp! Vị Lăng ân công này nói đúng đấy! Trước đây tiểu lão nhi nghe nói người của Cự Linh Giáo một khi đã xuất thủ tất phải đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, nay mới biết quả không sai! Chỉ sợ chuyên tiêu này Cự Linh Giáo cho người hành động không trót lọt thì chúng còn chưa chịu bỏ qua đâu!

Lăng Vô Linh chợt nhìn sang Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Vừa rồi tại hạ bị chúng vây trong trận, nếu không có Tạ huynh tương trợ thì chỉ e khó thoát khỏi trận này. Huynh có biết đó là trận gì không?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Huynh đệ không rành trận thức lắm. Hình như đó là “Tứ Tượng Trận”!

Lăng Vô Linh gật đầu nói:

- Không sai! Trận pháp bọn này quả là lợi hại! May có tuyệt chiêu “Lăng Không Nhiếp Vật” của Tạ huynh vừa khéo là sát tinh của trận này...

“Thần Dao” Tư Đồ Khang cười “hô hô” nói:

- Thủ pháp “Lãng Không Nhiếp Vật” của Tạ thiếu hiệp quả là đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa! Tiểu lão nhi thậm chí không kịp nhận ra vì sao mà bốn tên lam y hán tử bị đoạt mất kiếm nữa! Hôm nay quả thật tiểu lão nhi được khai nhãn giới. Hô hô hô hô hô... Thế mới gọi là “sóng trường giang lớp sau xô lớp trước, ở giang hồ tân nhân thắng cựu nhân”, võ lâm hậu bối có hai vị nghĩa cử hào hiệp, võ công xuất chúng thế này thì còn sợ gì Cựu Linh Giáo dám ngang nhiên hoành hành, đè nén bức hại võ lâm nữa?

Lãng Vô Linh mắt chợt long lên, “hừ” một tiếng nói:

- Bọn chuột Cựu Linh Giáo cứ chờ đó sẽ biết tay! Ta gặp một tên giết một tên, gặp trăm tên giết đủ mười chục! Cho đến khi không còn một tên nào nữa mới hả được mỗi hận trong lòng!

Y nói xong đứng phắt lên, thần tình tỏ ra vô cùng kích động.

“Thần Dao” Tư Đồ Khang nhíu mày hỏi:

- Giữa Lãng thiếu hiệp và Cựu Linh Giáo chẳng lẽ có mối cừu hận gì? Có phải cái tên Vô Linh cũng có thâm ý là giết sạch Cựu Linh Giáo như lời thiếu hiệp vừa nói?

Lãng Vô Linh nghiêng răng đáp:

- Đâu chỉ có cừu hận? Phải nói Cựu Linh Giáo đối với tiểu khả có mối thâm cừu huyết hải bất cộng đái thiên!

Tư Đồ Khang nhỏ nhẹ hỏi:

- Căn do thế nào thiếu hiệp có thể kể cho tiểu nhi và tạ thiếu hiệp đây nghe được không?

Tạ Vũ Diệp nghe nói thế cũng nhìn Lãng Vô Linh chăm chú chờ nghe.

Lãng Vô Linh trầm giọng kể:

- Gia phụ là Lãng Thành Đình, đệ tử của chương môn nhân phái Cùng Lai. Cựu Linh Giáo muốn uy hiếp phái cùng lai phải hàng phục chúng, trước tiên cho người đến mua chuộc gia phụ nhưng không được liền ra mặt hung đồ đe dọa nếu không quy thuận Cựu Linh Giáo thì sẽ tiêu diệt cùng lai phái, đồng thời sẽ hại toàn gia chúng tôi.

Để thực hiện lời đe dọa đó, chúng đã hạ độc thủ đối với vị trưởng lão của cùng lai là “Tam Tiên Tuyệt Hộ” Quy Hải Bình để làm gương, nhưng gia phụ là một thiết hán kiên cường nên quyết không khuất phục.

Vào một ngày trong tiết thanh minh tháng ba, Cùng Lai Phái tổ chức cúng tế các vị tổ sư, gia mẫu cũng nằm trong số đó.

Bọn tặc đảng Cựu Linh Giáo thừa cơ đột kích, giết hại hầu hết những người trong đoàn, một tên cầu tặc là Tăng Diên Tề định gỡ trò đòi bại đối với gia mẫu nhưng bị người kháng cự kịch liệt.

Biết khó lòng giữ tròn tiết hạnh trước lũ mặt người dạ thú này, gia mẫu đã cắn lưỡi tự tử.

Lăng Vô Linh kể tới đó thì khóc nức lên nói:

- Gia mẫu chết thật thảm!

Trong thâm tâm Tạ Vũ Diệp coi Lăng Vô Linh như đệ đệ mình, thấy vai y run lên, lệ chảy đầm đìa như vậy thì rất thương tâm, đứng lân bước lạ gần định ôm lấy Lăng Vô Linh an ủi mấy câu, nào ngờ bị Lăng Vô Linh vung tay đánh ra một chưởng.

Có lẽ do lòng thù hận của y đối với Cự Linh Giáo quá lớn, trong lúc kích động nên không kiềm chế được mà hành động lỗ mãng nên xuất hết lực bình sinh.

Tạ Vũ Diệp bị bất ngờ không tránh kịp nên lãnh trọn một chưởng, nhưng còn kịp vận “Ngô Dương Thần Khí” hộ thân. Nếu đối người khác, dù không bị đánh chết ngay cũng bị chưởng lực làm bắn ra khỏi xe.

Nhờ kịp thời vận “Ngô Dương Thần Khí” hộ thân nên Tạ Vũ Diệp mới không bị thương, ngơ ngác nhìn Lăng Vô Linh, buông tiếng thở dài ngòi xuống.

Lăng Vô Linh lúc ấy mới định thần nhưng lại vô cùng kinh ngạc khi thấy tạ vũ diệp trúng phải “Cửu U Âm Khí” của mình mà hoàn toàn không bị thương tổ chút gì.

Nên biết Lăng Vô Linh được vị cao thủ lừng danh phật môn là “Hàn Nguyệt Thần Ni” chân truyền “Cửu U Âm Khí” là công phu phật môn tối cao, Lăng Vô Linh đã luyện tới bảy tám thành hỏa hầu, đánh trúng Tạ Vũ Diệp mà chàng vẫn bình thản như không, làm sao Lăng Vô Linh không kinh hãi được?

Ngẩn người nhìn Tạ Vũ Diệp một lúc, Lăng Vô Linh mới cất giọng nhỏ nhẹ nói:

- Tạ huynh! Xin thứ lỗi cho tiểu đệ lỡ tay, bởi vì quá kích động nên mê loạn thần trí!

Tạ Vũ Diệp cười đáp:

- Hiền đệ đừng nên tự trách mình nữa! Đại cừu phụ mẫu ghi tâm khắc cốt, trong trường hợp đó không ai tự chủ được đâu!

“Thần Dao” Tư Đồ Khang chứng kiến đầu đuôi sự việc, ngạc nhiên tự hỏi:

- Tạ Vũ Diệp muốn an ủi Lăng Vô Linh, vì sao chưa chạm đến người mà Lăng thiếu hiệp phản ứng kịch liệt như thế? Chẳng lẽ Lăng thiếu hiệp là nữ giả nam?

Lão chăm chú nhìn kỹ một chút rồi tự trả lời:

- Không sai! Nước da trắng ngần, đôi môi nhỏ đỏ hồng rất thanh tú, đôi mắt kiêu diễm, lại thêm nét mày lá liễu, cho dù là nam nhân tuấn tú thế nào cũng không tuyệt mỹ như thế được?

- Nghĩ thế nhưng lại không nói câu gì?

Lăng Vô Linh thấy ánh mắt lão tông tiêu đầu nhìn mình có vẻ khác thường sợ lão cất vấn, vội kể tiếp:

- Lúc ấy tiểu khả mới chưa đầy một tuổi, trước khi tự vẫn, gia mẫu thừa cơ tại trường hỗn loạn đã ném tiểu khả vào một hốc cây đại thụ mà không để địch nhân trông thấy. Có lẽ cảnh tàn sát làm tiểu khả quá khiếp sợ không dám khóc hoặc đã ngất đi nên không bị tặc nhân phát hiện. Khi tỉnh lại thì mình đã ở trong “Hàn Nguyệt Am”.

Gia mẫu là tiểu sư muội của am chủ “Hàn Nguyệt Am” Hàn Nguyệt Thần Ni, thần ni đến cùng lai là để thăm gia mẫu, không ngờ tới đó thì cuộc thảm biến đã chấm dứt, tặc đảng đã rút đi. Thấy gia mẫu đã chết, thần ni ra sức tìm tiểu khả mà không thấy, cuối cùng nghe tiếng khóc trong hốc cây mới phát hiện ra liền đem về “Hàn Nguyệt Am” nuôi dưỡng, còn Cùng Lai Phái nghe nói sau này cũng bị tặc đảng Cự Linh Giáo thao túng ...

Tạ Vũ Diệp nhớ lại cuộc thảm sát ở Tạ gia trang, lập tức nổi cơn cuồng nộ, mắt phát ra tia lửa hận thù, nghiến răng nói:

- Bọn cậu tặc Cự Linh Giáo thật đáng chết! Đem tất cả băm thành muôn mảnh mới xứng tội!